

"BAZI ÇIĞLIKLAR TÜM DÜNYAYI SARSACAK GÜÇTEDİR"

ASI ŞAFAK

ANN SEI LIN

Çevirmen: Hatice Meryem Gelgör

BİR

KURARA gözlerini kapattığında Suzaku'yu görmeye devam ediyordu. Anka kuşunun son anları, rüyalarında tekrar tekrar canlanıyordu. Alevler içinde yanan Suzaku, suyun içine dalan Suzaku, Kurara özüne ulaşmaya çalışırken göğsü yarılan Suzaku... Etrafı duman ve gölgelerle çevrili kuş çığlık atıyordu: *"BUNLARIN HEPSİ SENİN SUÇUN! BENİ ÖLDÜRDÜN! HEPİMİZİ ÖLDÜRDÜN SEN!"*

Onun suçu. Evet, haklıydı. Suzaku'yu o öldürmüştü. Anka kuşunun özünün içinde, serbest kalmaları hâlinde tüm ülkeye yayılacak ölümcül gölgelerin saklı olduğunu biliyordu. Bunu bile bile özü parçalamıştı. Çünkü Suzaku'nun içindeki Yıldız Tohumu'nu almak istemişti. Yıldız Tohumu, şikigamileri kurtarmanın tek yoluydu.

"BENİ ÖLDÜRDÜN! SENİ ASLA AFFETMEYECEĞİM!"

Kurara bir anda irkilerek uyandı. Haru, hemen yanı başında çömelmiş, omzunu sarsıyordu. Kurara doğrulur doğrulmaz hemen geri çekildi.

“İyi misin, Rara?” Ay ışığı, Haru’nun yüzüne vuruyor, mürekkep karası gözlerini aydınlatıyordu.

“Ş-şey, kusura bakma... Kötü bir rüya gördüm.” Bunu derken Kurara’nın içi ürperdi. Bu ürperti, rüyanın etkisinden mi yoksa hava soğuduğu için mi, emin olamıyordu.

“Suzaku’yu mu gördün?” diye sordu Haru.

“Hayır,” dedi Kurara. Tamamen yalan söylüyor sayılmazdı. Rüyalarına giren şey yalnızca Suzaku değildi ne de olsa. Suzaku’nun özü parçalandığında serbest kalan gölgeler, Yıldız Ağaçları’nın yok olduğunu öğrenmiş olması ve şikigamilerin aslında insan olup öldürüldükten sonra Hünerebazlar * tarafından kontrol edilebilen kâğıt yaratıklara dönüştürülmeleri de aklından çıkmıyordu Kurara’nın.

Bir zamanlar Aki olduğunu da düşünmeden edemiyordu. Aklının alamayacağı kadar uzun süre yaşamış ve bu süre boyunca tarifi imkânsız kötülükler yapmış olduğunu biliyordu artık. Aki’yken, Kazami köyü halkını katletmiş, onların canlarıyla Suzaku’yu yaratmış, ardından da yaptıklarının dehşetinden kaçmak için anılarını silmiş ve uçan bir tesiste çalışan, her şeyden habersiz hizmetkâr Kurara’ya dönüşmüştü.

Bütün bu yaptıklarını tam olarak hatırlamıyor olması, yaptıklarının sorumluluğunu ortadan kaldırmıyordu.

“BUNLARIN HEPSİ SENİN SUÇUN! BENİ ÖLDÜRDÜN! HEPİMİZİ ÖLDÜRDÜN SEN!” Suzaku’nun sesi kafasının içinde yankılanmaya devam ediyordu.

* Hünerebaz – Kâğıdı istediği gibi kontrol edebilen insanlar.

Haru, Kurara'nın ayağa kalkmasına yardım etti. Etraftaki tek tük ağaç, rüzgâra karşı neredeyse hiçbir koruma sağlamıyordu. Yaz mevsimi bitmişti artık; açık havada uyumak gitgide zorlaşıyordu. Kurara soğuktan titredi, ellerini kimonosunun* kollarına sokarak ısınmaya çalıştı.

“Görebilir miyim?” diye sordu Haru'ya.

Neyi kastettiğini söylemesine gerek yoktu. Haru, hemen ceketinin iç cebine uzanıp Yıldız Tohumu'nu çıkardı.

İsmi duyunca insanın aklına minik, narin bir tohum gelse de bu şeyin tohuma benzediği söylenemezdi. Gerçekte Yıldız Tohumu, sekiz köşeli bir yıldız şeklinde, kemik rengi bir kaya parçasıydı. Sert ve gözenekli yapısıyla ponza taşına benziyordu. Ama ona kıyasla ağırdı, kâğıt ağırlığı olarak kullanılabilirdi hatta.

Şikigamilerin özgürlüğüne giden yolun, böyle küçük ve gösterişsiz bir şeyden geçmesi ne tuhaftı. Bu kaya parçası, bir Yıldız Ağacı'na dönüşecekti. Ağacın içinden çıkan özsu, şikigamilerin özlerine sürüldüğünde onları akıllarını yitirmelerine engel olacaktı. O zaman, bir Hünerebazla bağ kurmalarına gerek kalmayacak, bağısız bir şekilde özgürce yaşayabileceklerdi. Tabii bunların hepsi Kurara'nın Yıldız Tohumu'nu ağaca dönüştürebilmesine bağlıydı.

“Hâlâ bir gelişme yok mu?” diye sordu Kurara.

Haru tohumu tekrar cebine yerleştirdi. “Yok.”

Yıldız Tohumu'nu aldıklarından beri, onu nasıl filizlendireceklerini bulmak için kafa patlatıp duruyorlardı. Ama şimdiye dek işe yarar tek bir fikir bile çıkmamıştı. Belirli bir hedefleri olmadan, bir yandan yiyecek ve barınak ararken

* kimono – Düz kesimli bir tür giysi. Vücudu sarar ve sıkıca bağlanır.

bir yandan da belki akıllarına bir şey gelir umuduyla oradan oraya dolaşıyorlardı.

“Belki de onu bir yere gömmeliyiz. On yıl sonra tekrar geliriz,” dedi Haru iç geçirerek.

“On yıl sonra aynı şekilde buluruz onu,” dedi Kurara.

“Nereden biliyorsun?”

Bu çok açık değil miydi? Taşlar durduk yere ağaca dönüşmezdi ki. Bunun olması için bir şey yapmaları gerektiği ortadaydı. Özel bir şey.

Haru’nun yüzü düştü. “Belki de eve dönmeliyiz.”

Kurara hemen başını çevirip ona sert bir bakış attı. “Ev mi?”

“Hünербазлар, Yıldız Ağaçlarının hepsini kesip şikigamileri itaatkâr araçlara dönüştürdükten sonra, ikimiz saklanmak için sessiz bir yer bulmuştuk. Her şeyi unutmaya çalıştığımız bir yerdi orası. Eski kitaplar ve mektuplar vardı. İçlerinde ne yazdığını tam olarak hatırlamıyorum ama işimize yarayacak bir şey çıkabilir. Geri dönsek, bir ipucu bulabiliriz belki.”

Kurara omuzlarını dikleştirdi. Geçmişinde saklı olan bu kadim yer, aradığı cevapları barındırıyor olabilirdi. Yıldız Tohumu’nu nasıl filizlendirebileceğini belki burada öğrenebilirdi.

Tam ağzını açıp cevap verecekken, çok tiz bir ısıklık sesi duyuldu.

“Rara!” diye bağırdı Haru. Üzerlerinde bir parıltı belirdiğini fark edince hızla ona doğru atlayıp üstüne kapandı.

Işık o kadar parlaktı ki sanki ormanın içine küçük bir güneş girmişti. Kurara gözlerini sımsıkı kapatmasına rağmen içeriye dolan yakıcı ışığı hissedebiliyordu. Işık topu

yere çarpar çarpmaz her yerde GÜM sesi yankılandı. Hemen ardından, panikle havalanan kuşların tiz çığlıkları yükseldi.

Birkaç saniye geçti. Sonra Kurara yavaşça bir gözünü araladığında her yerin yeniden karanlığa büründüğünü gördü. Sanki az önce hiçbir şey yaşanmamış gibi sessizdi orman.

“Neydi o?” diye sordu Kurara. Şaşkınlıktan nefes nefese kalmıştı.

Haru başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Kurara başını kaldırıp gece göğüne baktı. O parlak ışık, ağaçların ötesinden fırlayıp havada bir yay çizmiş, sonra gökyüzünde bir an için beliren bir gökkuşağı gibi ufkun ardında kaybolmuştu.

Ya da belki de... kayan bir yıldızın ardında bıraktığı iz gibi.